

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπὶ ἐσχάτων ἐν ἐνὶ τῶν πραισιων θεάτρων ἐπανελήφθη ἡ παράστασις τοῦ *Μοντε χριστου*, δράματος ἐξηγμένου ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Ἀλεξάνδρου Δυμά. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἱ ἐφημερίδες διηγοῦνται διάφορα ἀνεκδοτά τοῦ βίου τοῦ περιωμύμου συγγραφέως. Ἐν τούτων μεταφέρομεν ἐνταῦθα.

Ἐν καιρῷ τῆς μεγάλης ἀκμῆς του ὁ Δυμάς, διατρίβων εἰς τὴν ἐν *Saint-Germain* λαμπρᾶν ἑπαυλίαν του, εἶχε τὴν τράπεζάν του προσιτὴν εἰς πάντα προσερχόμενον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀλφόνσος Κῆρ, καθήμενος ἀπέναντι προσώπου ὄλως ἀγνώστου αὐτῷ, ἐρωτᾷ τὸν Δυμᾶν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀποκρίνεται οὗτος, θὰ εἶνε κανένας φίλος τοῦ υἱοῦ μου.

Ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σφηκῶν* στρέφεται τότε πρὸς τὸν Δυμᾶν ἰδὼν καὶ τοῦ ἀψευδῆσαι τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Ἄγνοῶ ποῖος εἶνε, ἀπαντᾷ καὶ οὗτος, θὰ εἶνε κανένας φίλος τοῦ πατρός μου!

Ἡ κυρία πρὸς τὸν ὑπὲρθετον.

— Γιάννη, τί τρομερὴ φωτιά ἀναψες σήμερα εἰς ὄλαις ταῖς θερμάστραῖς; Μᾶς ἐπνιξεν ἡ ζέση.

— Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία· ἐγὼ ἔχω καταρροὴ καὶ γιὰ τοῦτο τὴν ἀνάψα!

Σκέψις ἱατροῦ ἐπισκεπτομένου τὸ νεκροταφεῖον:
— Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ χροῶστοῦν εἰς ἐμὲ τὴν θέσιν των!

Ἐν οὐλίῳ φίλων λόγος γίνεται περὶ τοῦ μικροῦ κυρίου Δ*, τοῦ ὁποίου ἕκαστος φιλοτιμείται νὰ πλέξῃ τὸ ἐγκώμιον. Τὰ ἐπιθετα κούρος, ἠλίθιος, χαμερπῆς κ.τ.λ. πίπτουσι βροχιδῶν.

— Ἐχει ὅμως ὁ καυμένος καὶ ἓνα πλεονέκτημα, λέγει τις ἐπιεικέστερος· ἔχει ἓνα στομάχι ἐκτάκτο...

— Τόσον ἐκτάκτο ποῦ τὰ χρωρεύει ὄλα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ λεπτὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ περὶ τοὺς τρόπους ἀβρότης ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῆς καρδίας, οὐσαι ἀπόρροια ἰσχυροῦ αἰσθημάτων προσωπικῆς ἀξιοπροσπειρίας· τούτου ἕνεκα πολλοὶ τῶν λεγομένων εὐγενῶν, παρὰ τὴν ἀνατροπὴν ἢν ἔλαβον, ἔχουσι τοὺς τρόπους ἐπαχθεῖς, ἐνῶ ἄλλοι εἰς τὰς κατωτέρας ἀνήκοντες τάξεις ἔχουσι ἐμφυτόντινα εὐπρέπειαν ἐν ταῖς σχέσεσι αὐτῶν, διὰ μικρὰς δὲ μόνον ἀσκήσεως δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι τὴν μάλλον ἐξαιρετοῦ συμπεριφορᾶν.

Τὸ καθίστων ἕκαστον λαὸν λιάν ἐπικινδύον εἶνε ὅτι ἔχει βεβαίαν τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ τὴν ἄφρασιν.

* * * Μεγαλοποιοῦμεν συνήθως καὶ τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς δυστυχίας ἡμῶν. Οὐδέποτε εἴμεθα οὔτε τόσον δυστυχεῖς οὔτε τόσον εὐτυχεῖς ὅσον νομίζομεν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἄλλοτε ἀνεφέραμεν, παρ' ἑκάστῳ κεντρικῷ ταχυδρομικῷ γραφεῖῳ ἐσχηματίσθησαν ταμιευτήρια, ἐν οἷς δύνανται οἱ πτωχότεροι τῶν ἐργατῶν, μάλιστα δὲ γυναῖκες καὶ παῖδια, νὰ καταθέτωσι πᾶς οἰκονομίας αὐτῶν κατὰ μικρότατα ποσὰ διὰ γραμματοσήμου. Οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τετραγήμενοι ὑπάλληλοι εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γυναῖκες, καὶ εἰς τὴν ἄλλην δὲ ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν εἰσὶν οὐκ ὀλίγοι οἱ θήλειοι ὑπάλληλοι. Τὰς δημοσίας θέσεις ἐπιδιώκουσι πολλοὶ αἱ γυναῖκες, ἐσχάτως δὲ διὰ τεσσαράκοντα κενὰς θέσεις παρουσιάσθησαν 920 ὑποψήφιοι. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀνέφερον ἐσχάτως ἐν τινι αὐτοῦ λόγῳ ὁ ὑπουργὸς τῶν ταχυδρομείων κ. *Fawcett*, ὅπως δείξῃ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἀνοιχθῶσι καὶ εἰς τὰς γυναικείας διαφορὰ στάδια πρὸς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου ἐν τε τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ ταῖς ἰδιωτικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

Κατὰ τὸ λέγειν τοῦ αὐτοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ διάστημα 11 μηνῶν, ἀφ' οὗτου συνεστήθησαν τὰ ταμιευτήρια ταῦτα, κατατέθησαν ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς ταμείοις φράγ. 22,800,000. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ὁ ἀριθμὸς τῶν καταθετῶν εἰς ὄλα τοῦ Κράτους τὰ ταμιευτήρια κηζήθη κατὰ 434 χιλ. ἐνῶ κατὰ ἰσόχρονον προηγούμενον διάστημα ἡ ἀύξησις ἦτο μόνον 93 χιλιάδες· τοῦτο δὲ δεικνύει ὅτι ὁ νεωτερισμὸς τῶν ταχυδρομικῶν ταμιευτηρίων ἤσκησε λιάν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κατοίκων, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν παιδίων, ὧν μέγας ἀριθμὸς, καὶ τῶν εὐπόρων καὶ τῶν πτωχῶν οἰκογενειῶν, ἐπιζητοῦσι νῦν νὰ ἀποταμιεύωσι τὰς μικρὰς οἰκονομίας των. Τὸ ὅλον ποσὸν τῶν καταθέσεων ἐν τοῖς ταμιευτηρίοις τοῦ Κράτους κηζήθη κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας κατὰ 52,525,000 φράγκα.

Ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι εὐρίσκουμεν τὴν ἐπομένην ἀφήγησιν δίκης τινὸς ἐν Ἀμερικῇ, ἱκανῶς χαρακτηριστικῆς τῶν αὐτόθι ἐπικρατούστων ἠθῶν.

Ὁ κ. *Lanier* εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ ἐφημεριδογράφου τινὸς, δημοσιεύσαντος προσβλητικὸν ἄρθρον κατὰ τῆς κυρίας *Lanier*, μετὰ μακρὰν δ' ἀναζήτησιν συναντήσας αὐτὸν ἐν *Greenville* τὸν ἐφόνησε ῥίψας κατ' αὐτοῦ δέκα βολὰς πολυκρότου.

Ὁ φανεὺς συλληφθεὶς προσήχθη ἐν καιρῷ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, οὗτος δ' ἐξέδωκε τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν· «Ἐπὶ εἰκοσαετίαν κατέχων τὴν θέσιν ταύτην οὐδέποτε ἐκλήθην νὰ ἀποφασίσω ἐπὶ ὁμοίας ὑποθέσεως. Οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει εἰς τὸν ὁ προσβαλλόμενος νὰ προσφύγῃ· ἐὰν δ' ἐν τῇ